

Naredil je nekaj korakov, se odbil od stene v drugo steno pa spet nazaj in tako vse hitreje. Zdelo se mu je, da je ukleščen. Odprl je okno, da bi spustil v sobo mrzel zrak. Od zunaj je zaslišal prediren krik, kot da bi klali otroka, ampak to ni bil otroški krik – tako se derejo mačke, kadar se gonijo: u-É-É-u-u! Namrščil se je – ni prenašal takih zvokov. Usedel se je na sobno kolo, ki je stalo pred oknom, in na vso moč pognal pedala. Jebemti, je iztisnil skoz zobe in še bolj pognal. Poganjal, izganjal, iztiskal je ta jebemti skoz zobe in vse pore na koži, da ga je vsega oblival pot. Iztiskal ga je in hkrati pred nečim bežal na kolesu, ki pa se ni nikamor premaknilo, tako kot v morastih sanjah. Neki hudič, rdeč in razvnet, mu je vseskoz dihal za vrat in ga davil.

Tako je gonil že kakšne pol ure, ko je zunaj na cesti iz teme na svetlo stopila žival – lisica? Vsak večer ob tej uri priteče mimo. Ampak ne, tokrat ni lisica, maček je. Ja, to je on, pofukelj. Očitno se vrača z jebačine, zadovoljen in potešen. Pofukelj, je s sovraštvom pomislil, če bi bil jaz lisica, bi ti dal vruga. Maček se je ustavil, kot da bi slišal njegovo misel, vendar ni pogledal proti osvetljenemu oknu, ampak na levo, dol po cesti, in v hipu planil na desno. Za njim je hušknila lisica. Divje je pognal pedala, se nagnil čisto naprej in tudi sam hušknil v noč. Asfalt mu je zdrvel naproti. Pred njim je skakal plen, on pa je dirjal za njim. Ob prehodu iz svetlobe v temo se mu ... se *ji* je maček za hip izgubil izpred oči, vendar ga je nezmotno čutila po dolgih trakovih vonja, ki so vihrali za njim. Potem so se ji oči privadile teme in spet ga je zagledala, ampak drugače – kot živo telo, ki izpuhteva toploto, kot žarečo rit na temnem ozadju. Maček je na lepem ostro zavil proti senci

na desni. Drevo! Na vrat na nos je dirjal proti drevesu, na katerem bo rešen. Ko je zavijal okrog grma, ki se mu je znašel na poti, se je na vso moč odgnala, v dolgem skoku preletela oviro in pristala ob njem. Hlast, kiks, hlast, hlast, vrisk, stisk za grlo! Imam te, je veselo pomahala z repom. Tudi maček je veselo migal z repom in jo s prednjo tačko prijateljsko, v smrtnem krču, tapljal po vratu, kot da bi hotel reči: dosti je, stara, stop igra. Žareče kaplje so se ji cedile po bradi, padale na tla in ugašale, ampak še več jih je sproti pogoltnila – te niso ugasnile, ampak so se zlivale z njenim ognjem. Telo, ki ga je stiskala v čeljustih, je omlahnilo, kmalu bo ugasnilo, tako kot žerjavica. Stopila je nazaj pod luč, ki sta jo metala ulična svetilka in okno hiše. V oknu je stal človek in jo gledal. Pogleda sta se jima na pol poti staknila in po njuni napeti niti je nekaj preskočilo. Lisica ga je gledala, drže v gobcu mačka, ki je bil očitno že mrtev. Potem ga je izpustila iz pogleda in odšla v noč. Dosti je, si je rekel, stopil s kolesa in se začel brisati s prepoteno majico. Še preden je zaprl okno, je zaslišal prediren krik, kot da bi klali otroka, ampak to ni otroški krik – mačke so.

Ko je beli vonj presahnil, so jih prenesli v drugo kunčnico, večjo, z letvičastim podom. Med letvami so zevale enako široke reže, skoz katere so trdi bobki padali v velika korita pod kletko. Po novem podu ji je bilo sprva nerodno hoditi, ker so ji noge, če jih ni postavila natančno, zdrsavale v reže, ampak sčasoma se je navadila.

Tudi na človico, ki je kdo ve zakaj prihajala vsak dan in jo jemala v naročje, se je navadila – tako na njen blede rožnati vonj odraščajoče samice kot na bodikavi vonj njene obleke, ki jo je sprva tako dražil, kot da bi ji vrtali v nos s čim ostrim. Navadila se je na njeno božanje in bobneči glas, ki je ves čas ponavljal »agni«, »agni«, tako da se je nazadnje začela odzivati na ta zvok. Ni se je več bala in ni več, tako kot na začetku, bežala pred njo iz enega kota kletke v drugega, kadar jo je hotela vzeti v roke. Mirno

ji je počivala na kolenih in čakala, da se jo bo naveličala božati.

Kaj pa nočno bitje z žarečimi očmi, koničastimi ušesi in košatim repom – bi se navadila nanj? Morda, če ne bi bilo tistega sinoči ...

Prišlo je kmalu zatem, ko je padel mrak. Prihajalo je tudi že prej, z ozkim gobcem je stikalo okrog kletk, grizlo vratca in praskalo s kremplji. Še nikoli se mu ni posrečilo priti do njih, ker jih je varovala kovinska mreža, ampak njegovi nameni so bili jasni. Smrdelo je po potu, brlogu in mrhovini. Bali so se ga – udarjali so s tačkami po podu, noreli po kletkah in se na slepo zaletavali v stene ali pa so enostavno v kotu otrpnili od groze in čakali, da odide. Kadar se je bitje približalo velikemu samcu, očetu vseh mladičev, se je začel ta zaganjati v mrežo in udrihati po njej s tacami, dokler mu niso začele krvaveti.

Ampak tokrat se je zgodilo nekaj nepričakovanega – bitju se je posrečilo, da je izvleklo eno od korit in se znašlo pod režami. Z bodaloma rumenih oči je od spodaj prebadalo temo ter se poželjivo zadiralo v mlado meso. Mladiči, nori od strahu in skelečih vbodov, so še bolj zdijali. Črnemu samčku, prav tistemu, ki je nekoč z njo vred padel iz kletke, je zadnja tačka ušla v režo, kot se je rado dogajalo, ampak zdaj je ni mogel izvleči, nasprotno, videti je bilo, da nekdo od spodaj vleče njega. Cvilil je srhljivo – u-i-i-i! u-i-i-i! –, kot lahko cvili samo nekdo, ki ga žrejo pri živem telesu in jasni zavesti. Ampak nazadnje se mu je le posrečilo, da se je iztrgal. Umaknil se je v kot, kjer se jih je večina zbrala na senu, ki je popadalo iz jasli – tam ni bilo tako nevarno, da se noga vdre –, in si lizal štrcelj, iz katerega je mezela hitro strjujoča se kri.

Ko je priplezal do tja, do koder se je vrh smreke posušil, je zajahal dve tanjši veji naenkrat in se stisnil k deblu. Ribiči so se medtem poslovili od žensk in se približali. Čvrsto je prijel žago, jo nastavil tja, kjer se mu je zdelo drevo še zdravo, in zarezal. Les pod zobci je ječal: rr rr, rr rr ... Ribiči spodaj so se začeli ozirati – od kod ta zvok? Eden ga je zagledal in iztegnil roko s palico, kot da bi pomeril vanj. Tudi druga dva sta pogledala gor. Na lepem ga je prijelo, da bi v vsiljivce zabrisal par storžev, ki jih je veliko viselo naokoli, a se je obrzdal – saj nismo otroci, da bi se šli vojno. Vseeno je žagal agresivno, renče: rr rr, rr rr ... Vrh se je v vetru grozeče majal.

S koticom očesa je poškilil na tiste spodaj: še eden je pomeril vanj in nenadoma je strahovito počilo – enkrat, dvakrat. Najprej je počil vrh, ki se je začel zvrčati, in to naravnost nanj, kot da bi ga hotel pokopati pod sabo. Očitno ni dobro preračunal, kam bo padel, ali pa je tako zapihalo. Izmaknil se mu je, vendar je – štorast zaradi žage v roki – vso težo prenesel na eno vejo. In spet pok! Omahnil je. Ženski glas je zavreščal. Grabeč z rokami po zraku je padal po tisti strani, kjer so bile veje suhe, in vse okrog njega so tresketali rafali lomeče se suhljadi. Bršljanovi listi, igličaste veje, z njih viseči storži – vse je pospešeno letelo v nebo, dokler se ni s hreskom ustavilo, v hipu, kot da bi kdo pritisnil tipko stop.

Tema ... Ozrl se je: tema, tema, tema ... povsod? Ne, tamle se nekaj sveti. Stopil je proti luči. Ko se je približal,

je ugotovil, da prihaja svetloba iz kmečkega štedilnika, v katerem gori ogenj – vratca so odprta. Ob štedilniku sedi stara mama in ruži fižol. Mama? je rekel. Pogledala ga je in odkimala: non posso parlare, nato pa pograbila pest zruženih suhih strokov in jih vrgla v ogenj. Si kaj videla Katjo? Odkimala je: non posso parlare. Stroki so zaprasketali in s tem prasketanjem se je noč razparala. Skoz razpoko so se pretisnili velikanski prsti, na vsaki strani po štirje, razmaknili temo in ga začeli tapljati po licu. Nad njim je stal ribič. Jezus! Skušal je kaj reči, ampak jezik ga ni ubogal. Nazadnje je mukoma izdaval:

»Non posso parlare.«

»Si v redu?« ga je vprašal ribič.

»Non ... Si ... Slovenec?«

»Ja. Me ne poznaš? Dušan sem, Božič. Učitelj za telovadbo. Srečo imaš. Lahko bi se ubil.«